

NÖVÉNYEVŐK

Hogy az emberi test kívánatos
domborulatait idéző, duzzadó,
leveses gumókat megkívánjuk, nem csoda
Vonz az ártatlan, növényi erotika,
az áramvonalas banán becsapódása,
a narancs foszladozó odaadása,
hagyma ropogása, ízének szétszaladása,
sebtiben bekapott fiatal retek
kamikaze-halála
De ugyan mit eszünk a csenevész,
nedvszegény növényi részeken,
miért harapdáltam mindig lelkesen
a narancshéj ízetlen, vattás, fehér
bélését, miért kutattam az akácvirág
szirmai közt a foghegyre alig elég bibét,
miért pusztítottunk sóskát, petrezselymet,
fűszernövényt és gyógyfüvet?
Ínyenc mohóságunkat
mi indokolhatja meg?
És ki próbál bosszút állni a maga szerény
eszközeivel a növényevők nemtelen nemén?
Csak a húsevő növény.

Imreh András

A VÁLTÓTÁRS

Simon Balázsnak

Más világban éltél. Szürke lapályodon
szénként parázslott kitakart, fekete napod,
fekete pelyhekben kavargott a hó, akár a pernye,
vagy mint a felzavart varjúcsapat,
mely betölti a levegőeget – – –

vagy legalábbis másik kontinensen.
Nagyjából felváltva aludtunk,
egyikünk egy egész munkanappal lemaradva.
Azt hiszem, én. Azt hiszem, ha én voltam Budapest,
te semmiképp se New York, inkább Közel-Kelet.

Hányszor gondolok rád, felebarátom. Pedig találkozásainkat
majdnem mindig elmosta valami:
egy kavicsbordalékos nyári zivatar,
vagy egy pohár kidöntött tej a viaszosvásznon,
amely lassan lábadra csöpögött.

Maradt a telefon. Maradtak a látatlan beszélgetések,
vákuumhangod, hahóid egy távolodó hajóról,
az interurbán agyonhallgatások
Buda és Pest között. Maradt a csend,
tengermély csendje a kábeleknek.

Nem jöttél fel hozzánk a hegyre, a fénybe,
csak kétszer. Először három éve,
aztán, mint egy visszatévedt, elhanyagolt barát,
most nyáron, amikor a lányom első cipőjét nőtte ki,
agyad a koponyád.